

НА ПІДМІЧ РІДНОМУ КРАЄВИ!

ДО ВСІХ УКРАЇНЦІВ І УКРАЇНОК В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВХ.

БРАТЯ І СЕСТРИ!

Старий край, наша рідна земля — Галичина, Буковина, Холмщина та Волинь кличуть до нас о ратунки. За моря, за океану долігас до нас гололе розпути. Наші брати і сестри в старім краю, мільйони українського народу, опинилися над берегом пропасти. Загарбани Ляхами, віділені кордоном від великої України, зі землі лишень своїй власній долі та знівдани не бачать порятунку, як хоба тільки від амеріканських Українців.

П'ять літ люті війни та рік польської юрмиги лишили страшні сліди на краю. Сотні сіл зникли з лиця землі, що й сліду по них не остало. Цілі повіти перерзані окопами та дотряпаними засіками, до них стовять пулюкоти. Сотні тисяч моргів пуютьють неосібня, бо нема коний, нема худоби, нема навозу, нема плугів, нема возів ні иншого господарського начиння, а часто і нема навіть душі живої, щоб було йому поле обробити. Десяті тисячі людей, без даху над головою, живуть по норах як звірі і брудні та в вогні, виставлені на всякі хороби.

До шістьох тисяч людей забрала війна, вивішані та вистріляні вороги або покардані до гробу страшні пошесть: п'ятнадцять тис. червоних, жовтих і білих — 3 голоду і нехари люди хорув дашле масами. 6 сел, де нема одної хати, щоб ті не навистіла страшна хороба.

Лінійні військостанції тисяч людей сидять сще по польських криміналах, таборах інтернованих та таборах полонених. Це сам цвіт нашого народу. Це найвідоміші селі і робітники, селяни і робітничі старці і діти — це борці і мученики за волю України. Від місця не мають вони чистої сорочки, ні ложки теплої води та гинуть масово з голоду і хороби. Це вигорбати в польських криміналах та таборах провідники сільських читалень, Січачі, Союли, сільські організатори — все, що найвідоміше в українській народній організації земель.

Десяті тисяч українських робітників та низшої державної служби — залізничники, робітники залізничних вартів, поштових, служба трамваев, робітники з електростанцій та газопроводів тощо-прогнані польськими властями зі служби, живуть від року без сотика плати і без зарплати, продають останнє з хати, щоб охоронити дрібні діти від голодової смерті.

Українські бурси для бідної молодіти та захоронки для робітничих дітей замкнені, бо польське правительство відірвало їм субвенції а зруйнований наряд, що сам пропадає з голоду, не може їм нічим поможти.

Тисячі круглих сиріт, дібних дітей, що втратили в час війни воє рідну та живуть у захистах, виставлені на голодову смерть, бо всі фонди на їх удержанне вичерпані.

Десяті тисяч інвалідів з українсько-польської війни, героїв-борців за волю рідної землі, калі неспосібних до праці, виставлені на крайню нужду і на голодову смерть, бо польські власті не тільки, що відмовляють їм інвалідської допомоги, але ще й переслідують їх. Жовніри-інваліди, що їх висувають з італійської чи иншого полону, крайню знесилені та обарані, вертають а неабранім хлібю до краю, немачи знівдани допомоги.

Українські добродійно-запозомогої організації в краю а зокрема „Український Горнозависий Комітет“ у Львові — ратували нещасних, як могли, поки не вичерпали своїх мерел та поки їх убогі наси не засвітили пулюкоти. Положенне старого краю в розпуччє. Воно прирало безвіддаче та безнадіє, коли поміч не прийде зпоза краю. Голодова смерть заглядає вже на десяткі тисяч, а сотки і мільйони в очі. Люди ходять наліп наї, зголоділі, змізеровані, тямно-пробиті та безрадні.

БРАТЯ І СЕСТРИ!

Колі наша рідна земля від шести літ тямно страждає, ви тут в Америці не знадали свого лиха. Ви не знали що то війна, що то пошесть і нагло смерть, що то масовий голод, що то не мати даху над головою ні уносина хліба для рідних дітей. Ви тут спойномо могли трудитись повних шість літ. Тож тепер черга на Вас стати до помічі рідному краю.

Права! Ви посылаете до своїх сіл своїм родинам заощаджений гроші, несете поміч своїм найблизшим. Але хто подасть помічню руку, тим що нікого не мають в Америці, що круглі сироти, котрих Ваша поміч, вислана Вами приватно, не доходить? Вони здані або на поміч добродійних іституцій або на голодову смерть. Отсим нещасним мусимо ми поможти.

БРАТЯ І СЕСТРИ!

Дня 11, мая сего року за полнином делегата старого краю. Др. Лонгін Цегельський оснуває Тимчасовий Головний Український Ратуний Комітет під назвою „Поміч Рідному Краєви“. Поміж зложених він за делегатів головних українських організацій, товариств, редакцій і т. д. —

Сей Комітет зивав Вас, Братя і Сестри, заснувати місцеві комітети для рідного старого краю як філії Головного Комітету „Поміч Рідному Краєви“. Нюждий місцевий комітет має назначити свого делегата до Головного Комітету, а Звід тих делегатів місцевих комітетів вибереть новий останній Головний Ратуний Комітет. В той спосіб ціла ація рідного краю буде піддана під контролю всего українського народу в Америці.

БРАТЯ І СЕСТРИ!

Тимчасовий Головний Український Комітет „Поміч Рідному Краєви“ звертається отсим полнином до Ваших сердець:

Не лишть рідного краю без ратуни! Не дайте заграти без помічу рідному народови, своїм братам і сестрам, що ви в ров з криві їх і ність з криві їх. Дайте нюждий і конда, хоч невелику жертву, абі отбери слезу дібних сиротам в старім краю, абі невільники у польській неволі дстали хоч по сорочику хоч по ложці страви, абі діти українських робітників, прогнанних зі служби, не мерли з голоду! Віднайти собі який невеликий приємности, а заощаджений в той спосіб долар дати на ратунку старому краю!

Всі жертви треба посылати в той спосіб, що чени і моні-ордери (грошові перекази) належить випускати в „UKRAINIAN RELIEF“ а посылати їх на адресу: „UKRAINIAN RELIEF“ 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ВІД ТИМЧАСОВОГО УКРАЇНСЬКОГО РАТУНОВОГО КОМІТЕТУ „ПОМІЧ РІДНОМУ КРАЄВИ“

БЕЗКЕКУТИВА:
Др. Лонгін Цегельський, голова.
Роман Слободан Др. Володимир Сіменович.
Заступники голови.
Дмитро Андрейко, Теодор Грицько, Андрій Савка, секретар, Іасієр.
КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:
Іван Боросевич, о. Лев Левницький, Іван Каштанно.

ВІСТІ З ГАЛИЦЬКОЇ УКРАЇНИ

(На підставі старовражків часописів).

Клопоті поворотців з Америки
З Тернополья пишуть до львівського українського дневника „Громадська Думка“:

З Америки вертається щомісячними часами багато людей, яких захопила там війна. По дорозі стовлять їм всякі перепони. Заскрюжують українців і по дорозі в рідних містах по кілька днів. Наприклад, в Тернополі тримають транспорт одні 150 людей вже три дні, сповдбарно їм напиротти, а сповдбарно їх, вгадайте хто?.. довготний суд. На сам великдень сиділо кількатисяч делегатів від задержаного транспорту під судом „на справдення“ до мого і ми в до розпуччє. Як довго в в до розпуччє? питають „Вісник“ 2 місяців... в намім краю тримають нас по три, то там по кількі днів; а Україна ідемо з тількі на власній жорж, що підслухував розмову, кинув замітку: „Ну, дозар дорожний!“

Польська колонізація нашого краю
Земельну власність Ринів під Золочевом розпарювано на ділячки Тишчійськ сільсправджені в околиці Тарнова, Закондону і Кракова колоністий Мазура. Ся транспасічно переводити „Agrarische Товариство“ у Львові.

Переследуванне б. посла Т. Старуха.
Тимка Старуха, який вже відряду місяців сидить у львівських Бригадах, переведено до арештантського суду при ульській Баторія. Слудство вже має бути покінчене і незгодно відбувати каторгу проти нього розпарювано, оскільки він дожиє того часу. Рішення його суду дуже погане, бо він в до розпуччє, а до подолання його його

хоба не причиняється 5-місяч на ввизачі.

Дальші арештовані.
Арештований в Борщеві 21 жовтня с. р. народнього учителя Антона Васильча перевезено з ортовка до Львова. Тепер перебуває він на Ялівці (роздільна станція).

Як жандарми газдують по наших селах.
Дня 3. цвїтня с. р. в Кугеві, львівського повіта, командант жандармів Бардкович знівдани звачіє в урядованю начальника громади Івана Батога і всіх рідних. На їх місця покликаних самих Поляків, а на парадую двоє ніби Українців. Івану Батогу і Мандзюка Сам знаменував вітла і 7-го цвїтня казав їм їхати до приєсти. Мандзюке згодилися до приєсти. Гро-мадський писарем заманував учительську службу Солюкосу. Справді нечуваний поступок нава вахмистра, який зміняє всі кравей адміністраційні закони на власній жорж, що підслухував розмову, кинув замітку: „Ну, дозар дорожний!“

КАМІНКА СТРУМИЛОВА.
Про те, як майстрат присвоє собі сиритське збоже. — Апро-візачі американські діти.

Ще в місяці маю м. р. з приком польських військ до Кракова, забрав тамошній магїстрат яких 4 сотнари збожа, власність захоронку українських воєнних сиріт, зібраних дорожню ввизачі американських дітей, що умічнулись за тим збожем, зразу магїстрат відповів, що цього не знає, а тепер борю-висті себе, тим що се збоже во-визачі американських дітей, права збожа, а до подолання його його

крайній нужді. Нема чим кормити сиріт, а провизачиний підмоги власті і так не дають.

Апровизачі міста гірше критично вивчають, нім майстрат Українці, ні майже нічого не дстать. Баробль на засів, які роздоловали комісарі Хмельовські і Врублевські, Українці не бачили. Не кравсье було з американським дарамн. Ні сиритське сиріт тільки сорок дстать. Де діалас решта?..

СНІТЯНИЩА.
З провісного року.

В селі Галинцях, ситинського повіту, відбулось дня 12. жовтня с. р. аматорське представлення. Відіграно Б. Гринченка „Нахмарно“. Аматори вивизачіє зі своїх роль добре, грали із зрозумінням річ та живим темпераментом, що зробило на учасниках гарне враженнє. Чистий дохід в квоті 800 руб. витаню на інтернованих і полонених.

СТАНІСЛАВ.
Зразок урядового писаря.

Тутешній податковий уряд вислав поштою таку відповід судив, на його поручення писати депозити.

„Позачеє сововоє до ввизачієні з депозити кюті небу чум річє, з тем, що збога та мерщє сє в отугальмі маюнтку депозитивим, зработавим піше по-файлонсе сєт дня 25. мая 1919 року ввизачієні американські діти, податкови і депозитиви в Станіславов. Ясіньскі мп.“

Як кождий Українець буде все дібати тільки про себе само, а ніколи про веліку 40-міліонну громаду, яку творить український народ, то ніколи не буде української республіки, котра може вирости тільки і єдино яку твор праці всіх Українців, zorganizованих для сє в одній ділі.

Як кождий Українець буде все дібати тільки про себе само, а ніколи про веліку 40-міліонну громаду, яку творить український народ, то ніколи не буде української республіки, котра може вирости тільки і єдино яку твор праці всіх Українців, zorganizованих для сє в одній ділі.

„СВОБОДА“ („LIBERTY“)
Ukrainian newspaper published three times a week: Tuesday, Thursday, and Saturday by Ukrainian National Publishing House, 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ESTABLISHED 1892
Vladimir B. Lototsky, Editor-in-Chief.
Andrew Sawka, Business Manager.
Entered as second-class matter March 30, 1911, at Post Office at Jersey City, N. J., under no. 1047.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTIONS:
United States:
1 year \$3.75
6 months \$2.50
3 months \$1.25
Jersey City and foreign countries:
1 year \$5.00
6 months \$3.50
3 months \$1.75
Single copy 4 cents.
Canada and Mexico: Single copy 5 cents.
Foreign: Single copy 10 cents.
Postoffice paid at Jersey City, N. J., as second-class matter, authorized July 31, 1918.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

Великий Кут а згодом Тирасполь, де до них прилучились болгарський і сербський добровільний військ, виступили проти поставлених „розбурдованих“ українських військ, перелазячи від одного боку до другого. По дорозі знали вони Вильгура і Бату, так що вони Жемчужини виступили проти поставлених українських військ, перелазячи від одного боку до другого.

